

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 31 stycznia 2023 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 13 stycznia 2023 r. ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1:
 - a) przed pkt 1 dodaje się pkt ...–... w brzmieniu:
 - „...”) w art. 3 uchyla się pkt 4a;
 - ...) w art. 6 uchyla się § 2;
 - ...) w art. 11 skreśla się wyrazy „ , zgromadzenie sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, zgromadzenie sędziów wyznaczonych do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”;
 - ...) w art. 14 w § 1 w pkt 3 skreśla się wyrazy „ , zgromadzenie sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, albo zgromadzenie sędziów wyznaczonych do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”;
 - ...) uchyla się art. 15a–15d;
 - ...) w art. 16 w § 2 skreśla się wyrazy „ , zgromadzenie sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, zgromadzenie sędziów wyznaczonych do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”;
 - ...) uchyla się art. 16a;
 - ...) w art. 17 w § 3 w zdaniu pierwszym skreśla się wyrazy „ , z wyłączeniem Izby Odpowiedzialności Zawodowej”;
 - ...) w art. 19 w § 1 w pkt 1 skreśla się wyrazy „ , z wyjątkiem Izby Odpowiedzialności Zawodowej”;
 - ...) uchyla się art. 19a i art. 19b;
 - ...) w art. 21 uchyla się § 1a;
 - ...) uchyla się rozdział 2a;

...) w art. 24 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Do właściwości Izby Karnej należą również sprawy:

1) dyscyplinarne:

a) sędziów Sądu Najwyższego,

b) rozpatrywane przez Sąd Najwyższy w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi na podstawie:

- ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1184 i 1268),
- ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166),
- ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 154),
- ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1799),
- ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2021 r. poz. 1850),
- ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2250),
- ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102),
- ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 944 oraz z 2022 r. poz. 2185),
- ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych,
- ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2021 r. poz. 1342),
- ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 628),
- ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. z 2022 r. poz. 168 i 1733),
- ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U.

z 2022 r. poz. 1247, 1259 i 2582),

- ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2224 i 2707),
- ustawy z dnia 15 września 2022 r. o medycynie laboratoryjnej (Dz. U. poz. 2280);

2) o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury.”;

...) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Do właściwości Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych należą sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w tym dotyczące sędziów Sądu Najwyższego.”;

...) w art. 26 uchyla się § 2–6;”;

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) uchyla się art. 27a;”;

c) w pkt 2:

- przed lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.”;

- lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) uchyla się § 2–4;”;

- w lit. b, w § 5 skreśla się wyrazy „ , jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości, bezstronności lub ustanowienia na podstawie ustawy”;

- w lit. c, w § 7 wyrazy „właściwy sąd” zastępuje się wyrazami „członek składu rozpoznającego sprawę”;

- skreśla się lit. d–f,

- lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) § 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 15. Sąd Najwyższy rozpoznaje wniosek na posiedzeniu niejawnym w składzie 5 sędziów wylosowanych spośród sędziów Sądu

Najwyższego posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Sędzia, którego wniosek dotyczy jest wyłączony z losowania. Przed rozpoznaniem wniosku Sąd Najwyższy wysłuchuje sędziego, którego wniosek dotyczy, chyba że wysłuchanie jest niemożliwe lub bardzo utrudnione.”,”

– lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) w § 21 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Od postanowienia wydanego na skutek rozpoznania wniosku przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów wylosowanych spośród sędziów Sądu Najwyższego posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.”,”

– skreśla się lit. i oraz j,

d) dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) w art. 35 uchyla się § 4;

2b) w art. 59 w § 1 wyrazy „art. 27a § 1 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 24 § 2 pkt 1”,”

e) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w art. 72:

a) w § 1 uchyla się pkt 1a–3,

b) w § 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Sędzia nie odpowiada dyscyplinarnie za:”

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) treść orzeczenia sądowego lub okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów;”

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) badanie spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy.”,”

f) w pkt 4, pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) w pierwszej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika

Sądu Najwyższego;

- 2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów i 2 ławników Sądu Najwyższego.”,

g) dodaje się pkt 4a–4c w brzmieniu:

„4a) w art. 75:

- a) uchyla się § 1a,
b) w § 4 wyrazy „Izbie Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazami „sądzie dyscyplinarnym”;

4b) w art. 79 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) w pierwszej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 1 sędziego;
2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów.”;

4c) w art. 82 uchyla się § 2–5;”,

h) skreśla się pkt 5;

2) w art. 2:

a) przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:

„...) w art. 23 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziów sądów wojskowych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.”;

b) w pkt 1:

– lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) uchyla się § 1–3,”,

– w lit. b, w § 4 skreśla się wyrazy „ , jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości, bezstronności lub ustanowienia na podstawie ustawy”,

– w lit. c, w § 7 wyrazy „właściwy sąd” zastępuje się wyrazami „członek składu rozpoznającego sprawę”,

– skreśla się lit. d,

– lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) w § 14 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Sąd Najwyższy w składzie 5 sędziów wylosowanych spośród sędziów

Sądu Najwyższego posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, w terminie 7 dni utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddała wniosek.”;”;

c) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w art. 37:

a) w § 2 uchyla się pkt 1a–3,

b) w § 4:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Sędzia nie odpowiada dyscyplinarnie za:”;

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) treść orzeczenia sądowego lub okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów;”;

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) badanie spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy.”;”;

d) dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) w art. 39 uchyla się § 1a;”;

e) w pkt 3:

– w lit. a:

– – w tiret pierwszym, lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych, lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia;”;

– – w tiret drugim, pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów

i jednego ławnika Sądu Najwyższego.”,

– w lit. b, § 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. W sprawach, o których mowa w art. 30, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów.”,

– lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) w § 4 skreśla się wyrazy „– Izba Odpowiedzialności Zawodowej”.”;

3) dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102) w art. 51 w ust. 2:

- 1) w pkt 1 w lit. b skreśla się wyrazy „orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”;
- 2) w pkt 2 skreśla się wyrazy „orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”.”;

4) w art. 3:

a) w pkt 1:

– przed lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) uchyla § 1 i 2,”

– w lit. a, w § 3 skreśla się wyrazy „ , jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości, bezstronności lub ustanowienia na podstawie ustawy”,

– w lit. b, w pkt 8 wyrazy „właściwy sąd” zastępuje się wyrazami „członek składu rozpoznającego sprawę”,

– skreśla się lit. c,

– lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) w § 13 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Sąd Najwyższy w składzie 5 sędziów wylosowanych spośród sędziów Sądu Najwyższego posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, w terminie 7 dni utrzymuje

w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddała wniosek.”;”

b) pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) w art. 55:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sędziów sądów powszechnych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.”

b) uchyla się § 4 i 5;

3) w art. 107:

a) w § 1 uchyla się pkt 1a–3,

b) w § 3:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Sędzia nie odpowiada dyscyplinarnie za:”

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) treść orzeczenia sądowego lub okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów;”

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) badanie spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy.”;”

c) dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) w art. 109 uchyla się § 1a;”

d) w pkt 4:

– w lit. a:

– – w tiret pierwszym, lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych, lub sprawach, w których Sąd Najwyższy

zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia;”,

-- w tiret drugim, pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego.”,

– lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) w § 2a zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W sprawach, o których mowa w art. 80 i art. 106zd, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów.”,

– lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) w § 3 w zdaniu drugim skreśla się wyrazy „– Izbę Odpowiedzialności Zawodowej”;

e) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) uchyla się art. 112c;”,

f) w pkt 6, § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Jednocześnie z doręczeniem zarzutów rzecznik dyscyplinarny zwraca się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu dyscyplinarnego do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji. Sąd Najwyższy wyznacza ten sąd w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania wniosku.”,

g) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) w art. 114a w § 3 skreśla się wyrazy „orzekającego w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”.”;

5) w art. 4:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w art. 5:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziów sądów administracyjnych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.”,

b) uchyla się § 1a–1c;”,

b) w pkt 2:

- w lit. a, w § 1 skreśla się wyrazy „ , jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości, bezstronności lub ustanowienia na podstawie ustawy”,
- w lit. b, w § 3 w zdaniu drugim wyrazy „właściwy sąd” zastępuje się wyrazami „członek składu rozpoznającego sprawę”,
- lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) w § 10 zdania pierwsze i drugie otrzymują brzmienie:

„Wniosek rozpoznaje sąd administracyjny, przed którym toczy się postępowanie w sprawie, w składzie 3 sędziów wylosowanych spośród sędziów tego sądu posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje wniosek w składzie 5 sędziów wylosowanych spośród sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.”,

- dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) w § 17 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym w składzie 7 sędziów wylosowanych spośród sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego posiadających co najmniej siedmioletni staż na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 2 tygodni od dnia wniesienia zażalenia.”,

c) skreśla się pkt 3,

d) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w art. 48 uchyla się § 6.”;

6) dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1247, 1259 i 2582) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 137 w § 1 uchyla się pkt 2 i 3;
- 2) w art. 142 uchyla się § 1a;

3) w art. 145:

a) w § 1:

– w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych, lub w sprawach, w których wniosek złożył Sąd Najwyższy;”,

– w pkt 2 skreśla się wyrazy „orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej”,

b) § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. W sprawach, o których mowa w art. 135, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie 1 sędziego, a w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów.”,

c) uchyla się § 1b.”;

7) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. 1. Sprawy, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmuje i prowadzi Izba Karna Sądu Najwyższego, z tym że ławnik Sądu Najwyższego, który uczestniczył w rozpoznawaniu danej sprawy, pozostaje członkiem składu sądu dyscyplinarnego.

2. Sprawy, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmuje i prowadzi Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego.

3. Sprawy, o których mowa w art. 26 § 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmuje i prowadzi sąd, który jest właściwy do ich rozpoznania na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.), ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1375, 1855, 2582 i 2600) albo ustawy z dnia 30

sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, 655, 1457 i 1855). Jeżeli na podstawie przepisów, o których mowa w zdaniu pierwszym, do rozpoznania danej sprawy właściwy jest Sąd Najwyższy i nie jest to sprawa, o której mowa w art. 26 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, przejmuje ją i prowadzi ta izba Sądu Najwyższego, która jest właściwa zgodnie z art. 23–25 ustawy zmienianej w art. 1.

4. Czynności dokonane w postępowaniach w sprawach, o których mowa w ust. 1–3, pozostają w mocy, chyba że sąd rozpoznający daną sprawę postanowi inaczej.

5. Zagadnienia prawne, o których mowa w art. 82 § 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 1, przekazane do rozstrzygnięcia składowi całej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego i nierozstrzygnięte, są rozstrzygane na podstawie art. 82 § 1 ustawy zmienianej w art. 1.

6. W terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy sąd dyscyplinarny z urzędu rozpatruje orzeczone w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych i obniżenie mu wynagrodzenia albo obniżenie uposażenia sędziego w stanie spoczynku.”;

8) dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. 1. Orzeczenia wydane w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, zniesionej na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1259), uznaje się za nieważne i pozbawione skutków prawnych.

2. Postępowania wszczęte na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają umorzeniu.

3. Jeżeli na podstawie orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, wynagrodzenie sędziego albo uposażenie sędziego w stanie spoczynku zostało obniżone, dokonuje się niezwłocznie wyrównania wszystkich składników wynagrodzenia albo uposażenia do pełnej wysokości.

4. Sędzia, który został zawieszony w wykonywaniu czynności służbowych na

podstawie orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, podejmuje czynności służbowe zgodnie z podziałem czynności ustalonym w dniu zawieszenia. W okresie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do sędziego, o którym mowa w zdaniu pierwszym, nie stosuje się przepisów art. 22a § 4b pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 3.”;

9) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. W sprawach, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, które zostały prawomocnie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego, sędzia, w stosunku do którego wydane zostało orzeczenie, może złożyć wniosek o wznowienie postępowania, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów.

3. W postępowaniu wszczętym na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu XI rozdziału 56 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.”;

10) skreśla się art. 7;

11) w art. 8 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „należących do właściwości Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego, o których mowa w art. 5 ust. 1” zastępuje się wyrazami „, , o których mowa w art. 27a § 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1”;

12) skreśla się art. 9;

13) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. W postępowaniu wszczętym na skutek wniesionego i nierozpoznanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) wniosku, o którym mowa w art. 29 § 6 ustawy zmienianej w art. 1, oraz odwołania, o którym mowa w art. 29 § 21 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy art. 29 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
 - 2) wniosku, o którym mowa w art. 23a § 5 ustawy zmienianej w art. 2, oraz wniosku o ponowne rozpoznanie, o którym mowa w art. 23a § 14 ustawy zmienianej w art. 2, stosuje się przepisy art. 23a ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
 - 3) wniosku, o którym mowa w art. 42a § 4 ustawy zmienianej w art. 3, oraz wniosku o ponowne rozpoznanie, o którym mowa w art. 42a § 13 ustawy zmienianej w art. 3, stosuje się przepisy art. 42a ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
 - 4) wniosku, o którym mowa w art. 5a § 2 ustawy zmienianej w art. 4, oraz zażalenia, o którym mowa w art. 5a § 16 ustawy zmienianej w art. 4, stosuje się przepisy art. 5a ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”;
- 14) dodaje się art. 10a w brzmieniu:
- „Art. 10a. 1. Znosi się Izbę Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego.
2. Kadencja Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej ustaje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.
3. Członkostwo członków i zastępcy członka w Kolegium Sądu Najwyższego wybranych przez zgromadzenie sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej ustaje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.”.

MARSZAŁEK SENATU

Tomasz GRODZKI

UZASADNIENIE

Senat – po rozpatrzeniu ustawy z dnia 13 stycznia 2023 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (dalej jako „ustawa nowelizująca”) – uchwalił do jej tekstu 14 poprawek.

W ocenie Senatu ustawa nowelizująca nie stanowi systemowego rozwiązania problemów wywołanych zmianami, jakie w zakresie ustroju Krajowej Rady Sądownictwa oraz organizacji wymiaru sprawiedliwości zostały wprowadzone ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw oraz ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. Nie obejmuje również spójnych regulacji, których przyjęcie jest nieodzowne dla osiągnięcia deklarowanego celu przedłożonej ustawy, to znaczy realizacji reformy wzmacniającej niezależność i bezstronność sądownictwa.

Zważywszy jednak na zakres dopuszczalnych poprawek Senatu, które w świetle bogatego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie mogą abstrahować od zakresu przedmiotowego ustawy uchwalonej przez Sejm, Izba stoi na stanowisku, że na tym etapie procesu legislacyjnego zadaniem Senatu jest przede wszystkim zapewnienie, aby ustawa nowelizująca była zgodna z postanowieniami Konstytucji.

W szczególności Senat podziela opinię wyrażoną zarówno przez Pierwszą Prezes Sądu Najwyższego oraz Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak i organy reprezentujące samorząd zawodowy adwokatów, stowarzyszenia reprezentujące sędziów i prokuratorów oraz inne organizacje zajmujące się problematyką praworządności i ochrony praw człowieka, że idea powierzenia Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu kognicji w sprawach dyscyplinarnych i tzw. sprawach immunitetowych dotyczących sędziów Sądu Najwyższego, sędziów sądów wojskowych, sędziów sądów powszechnych oraz asesorów sądowych jest nie do pogodzenia z art. 184 ustawy zasadniczej. Przepis ten stanowi bowiem, że Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta obejmuje również orzekanie o zgodności z ustawami uchwał organów samorządu terytorialnego i aktów normatywnych terenowych organów administracji rządowej. Podkreślenia wymaga także okoliczność, że art. 175 ust. 1 Konstytucji wyodrębnia Sąd Najwyższy oraz trzy piony sądownictwa, tj. sądy powszechne, sądy wojskowe i sądy administracyjne (do których należy Naczelny Sąd Administracyjny), natomiast art. 183

Konstytucji przesądza, że sądem powołanym do sprawowania nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania jest Sąd Najwyższy; Sąd Najwyższy wykonuje ponadto inne czynności określone w Konstytucji i ustawach. Na gruncie obowiązujących norm ustrojowych ustawodawca nie może zatem dowolnie kształtować właściwości sądów, a zwłaszcza nie powinien oddawać Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu do rozstrzygania tych spraw, które nie mieszczą się w pojęciu „kontroli administracji publicznej” lub wiążą się ściśle ze sprawowaniem nadzoru orzeczniczego nad sądami powszechnymi czy wojskowymi.

Potwierdzenie powyższej konkluzji można odnaleźć w licznych wypowiedziach Trybunału Konstytucyjnego, m.in. w motywach rozstrzygnięcia z dnia 25 marca 2019 r. (sygn. K 12/18). Stosując sformułowane tam kryteria do oceny rozwiązań zawartych w ustawie nowelizującej należy podnieść, że – w odróżnieniu od Sądu Najwyższego – Naczelny Sąd Administracyjny nie jest sądem, który winien rozpoznawać sprawy dyscyplinarne i immunitetowe wszystkich sędziów i asesorów sądowych, ponieważ nie uzasadnia tego ani charakter tych spraw (sprawy wymagające przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia stanu faktycznego, podczas gdy co do zasady Naczelny Sąd Administracyjny takiego postępowania nie prowadzi), ani charakterystyka ustrojowa Naczelnego Sądu Administracyjnego, ani tym bardziej procedura determinująca postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym.

Mając to na względzie Senat uznaje, że sprawami dyscyplinarnymi i immunitetowymi powinien zajmować się Sąd Najwyższy.

Dokonanie niezbędnych modyfikacji w zakresie sądu właściwego do rozpoznawania spraw dyscyplinarnych i immunitetowych sędziów nie może być jednak równoznaczne z utrzymaniem *status quo*. Senat w pełni utożsamia się z założeniem stojącym u podstaw uchwalenia ustawy nowelizującej, że składy sądu powoływane spośród sędziów wyznaczonych do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej nie dają należytej rękojmi niezależności, niezawisłości i bezstronności (warto zresztą przypomnieć, że zastrzeżenia w tym zakresie stanowiły asumpt do uchwalenia w dniu 1 czerwca 2022 r. poprawek do poprzedniej ustawy zmieniającej ustawę o Sądzie Najwyższym oraz inne ustawy regulujące ustrój sądów). Dlatego Senat proponuje, by omawiane sprawy zostały przekazane do właściwości Izby Karnej jako tej, która skupia sędziów specjalizujących się w

zagadnieniach związanych z szeroko pojętym prawem karnym i w której to sprawy dyscyplinarne były rozstrzygane przed utworzeniem Izby Dyscyplinarnej.

Niemniej poprzestanie na tego typu korekcie, szczególnie wobec wskazanego założenia odnoszącego się do Izby Odpowiedzialności Zawodowej, mogłoby wywołać nowe wątpliwości co do zgodności ustawy nowelizującej z art. 45 ust. 1 Konstytucji, jak również art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Otóż przywołane przepisy poręczają prawo do sądu właściwego, niezależnego, bezstronnego i niezawisłego, a zarazem sądu ustanowionego ustawą. W przypadku rozstrzygania o odpowiedzialności dyscyplinarnej gwarancje te nie dotyczą wyłącznie sędziów, ale także osób wykonujących zawody zaufania publicznego, których sprawy mogą być poddane kognicji Sądu Najwyższego. Jednoznacznie potwierdził to Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r. wydanym w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), czyli w sprawie dotyczącej adwokata. Stąd też, kierując się koniecznością dochowania standardów konstytucyjnego oraz konwencyjnego, a tym samym dążąc do wypełnienia w tym ostatnim kontekście zobowiązania wynikającego z art. 9 ustawy zasadniczej, Senat proponuje potraktowanie wszystkich spraw dyscyplinarnych w identyczny sposób i przekazanie ich do właściwości Izby Karnej.

Zaprezentowane motywy znajdują odzwierciedlenie w treści poprawek wnoszonych do art. 1–4 ustawy nowelizującej, np. w poprawce nr 1 (lit. a, w zakresie, w jakim stosowny punkt dodaje § 2 w art. 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, lit. f, lit. g, w zakresie punktu 4a, oraz lit. h), jak również w poprawkach nr 3 i 6 uwzględniających zmiany w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Jak wynika z art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, oprócz spraw dyscyplinarnych i immunitetowych do właściwości Izby Odpowiedzialności Zawodowej należą sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego. W przekonaniu Senatu, przedstawione argumenty odnoszące się do prawa do sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności mają zastosowanie także w tym zakresie. Co więcej: nie może umknąć refleksji okoliczność, że pierwszym orzeczeniem wydanym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w następstwie pytań prejudycjalnych, dla

których kanwą były zastrzeżenia co do stanu prawnego ukształtowanego ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, był wyrok z dnia 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18. Dwa z owych pytań prejudycjalnych zostały skierowane w ramach postępowań toczących się na skutek pozwów wniesionych przez sędziów Sądu Najwyższego, właśnie z zakresu prawa pracy. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie miał przy tym wątpliwości, że art. 47 Karty praw podstawowych UE i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy stoją na przeszkodzie temu, by spory dotyczące stosowania prawa Unii mogły należeć do wyłącznej właściwości organu niestanowiącego niezależnego i bezstronnego sądu w rozumieniu pierwszego z tych przepisów. Jednocześnie trzeba mieć w pamięci, że art. 52 ust. 3 Karty praw podstawowych UE przewiduje, iż w zakresie, w jakim karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. Wobec tego Senat proponuje, aby właściwą do rozpoznawania analizowanej kategorii spraw stała się Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (poprawka nr 1, lit. a w zakresie stosownego punktu nadającego nowe brzmienie art. 25 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym).

Opisane poprawki związane w szczególności z ustaleniem właściwości Sądu Najwyższego – Izby Karnej tak w sprawach dyscyplinarnych i immunitetowych sędziów, jak i w sprawach dyscyplinarnych (względnie również immunitetowych) przedstawicieli innych zawodów, w tym zawodów prawniczych, mają swoje konsekwencje w postaci poprawek do przepisów przejściowych (poprawki nr 7, 9, 10, 11 i 12) oraz poprawki uzupełniającej ustawę o przepisy dostosowujące (poprawka nr 14). Notabene zniesienie Izby Odpowiedzialności Zawodowej w związku z brakiem spraw, którymi izba ta mogłaby się zajmować, zostało uwzględnione także w poprawce nr 1 (lit. a – począwszy od uchylenia pkt 4a w art. 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym aż do uchylenia rozdziału 2a tej ustawy, lit. b, lit. d oraz lit. g, w zakresie punktu 4b).

Z kolei w poprawce nr 8 Senat dał wyraz przekonaniu, że orzeczenia Izby Dyscyplinarnej, która nie miała cech konstytutywnych sądu w rozumieniu wyżej powołanych wzorców, tj. art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 47 Karty praw podstawowych UE, nie mogą być utrzymane

w obrocie prawnym (tożsamą poprawkę Izba zgłosiła podczas prac nad ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw).

Na negatywną ocenę zasługuje też przekazanie Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu kompetencji do orzekania w sprawie tzw. testu niezawisłości i bezstronności sędziego. Ustawa nowelizująca narusza w tym zakresie normy konstytucyjne nie tylko przez to, że w istocie powierza Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu kontrolę o charakterze jurysdykcyjnym nad orzeczeniami sądów powszechnych i wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji), lecz również poprzez uczynienie Naczelnego Sądu Administracyjnego sądem *de facto* przełożonym nad Sądem Najwyższym, mimo że żaden z przepisów Konstytucji nie pozwala na przyznanie temu pierwszemu statusu „sądu ostatniego słowa”, zwłaszcza jeżeli chodzi o badanie zarzutu, że dany sędzia orzekający w Sądzie Najwyższym nie spełnia wymogów niezawisłości, bezstronności czy ustanowienia na podstawie ustawy. Skądinąd nie da się wykluczyć, że w tych samych sprawach oba sądy mogłyby dość do odmiennych wniosków (Sąd Najwyższy nadal przecież miałby obowiązek badania z urzędu zapewnienia prawa do sądu niezależnego, bezstronnego i ustanowionego na podstawie ustawy), a to z pewnością nie sprzyjałoby odbudowie autorytetu polskiego wymiaru sprawiedliwości oraz przywróceniu i umocnieniu zaufania obywateli do sądów.

Dodatkowym argumentem przeciwko omawianemu rozwiązaniu są poważne obawy o to, czy rozszerzenie zakresu kognicji Naczelnego Sądu Administracyjnego, bez wzmocnienia tego sądu pod względem kadrowym i finansowym (czego autorzy projektu ustawy nowelizującej nie zakładali), nie doprowadziłoby do paraliżu orzeczniczego w sprawach, które już teraz należą do właściwości sądów administracyjnych, jak chociażby w sprawach podatkowych mających na ogół niebagatelne znaczenie z punktu widzenia przedsiębiorców. Wątpliwości w tym zakresie potęguje priorytetowy – z uwagi na krótkie terminy ustawowe – charakter spraw inicjowanych wnioskiem o zbadanie spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości, bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy. Tymczasem nie wolno zapominać, że art. 45 ust. 1 Konstytucji gwarantuje każdemu prawo do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Podobnie art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 47 Karty praw podstawowych UE wyznaczają standard rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

Niezależnie od wyeliminowania zmian związanych z właściwością sądu, Senat dostrzega potrzebę zapewnienia, że w ramach postępowań inicjowanych wnioskiem o zbadanie

spełnienia przez sędziego wymogu niezawisłości, bezstronności i ustanowienia na podstawie ustawy, uprawnionymi do orzekania będą wyłącznie sędziowie powołani przed wejściem w życie ustaw wspomnianych na wstępie, tj. ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw i ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (a więc sędziowie, których status nie budzi kontrowersji w debacie publicznej). Zdaniem Senatu, zastrzeżenie konieczności posiadania przez sędziego siedmioletniego stażu stanowi w tym wypadku warunek podstawowy, od spełnienia którego zależy uznanie, że test niezawisłości, bezstronności i ustanowienia na podstawie ustawy nie jest li tylko pozornym instrumentem prawnym.

Analogicznemu celowi ma służyć korekta brzmienia przepisów, które legitymację do wystąpienia z wnioskiem przyznają „sądowi właściwemu”. Skoro bowiem sądy są obowiązane z urzędu weryfikować, czy w konkretnym przypadku zostały spełnione wymagania co do sądu niezależnego, bezstronnego i ustanowionego na podstawie ustawy, to wartość dodaną i zarazem gwarancyjny charakter, w szczególności tam, gdzie orzeka sąd w składzie wieloosobowym, będzie miało przyznanie możliwości wystąpienia z wnioskiem poszczególnym członkom składu sądu rozpoznającego sprawę.

Ponadto, po wsłuchaniu w toku prac nad ustawą nowelizującą uwag i opinii odwołujących się do praktyki stosowania tych przepisów, które określają przesłanki przeprowadzenia testu niezawisłości i bezstronności sędziego, Senat uznaje za zasadne wykreślenie klauzul wiążących potencjalne naruszenie standardu niezawisłości, bezstronności lub ustanowienia na podstawie ustawy z „okolicznościami danej sprawy”. Skutkiem takiego warunku jest przerzucenie ciężaru dowodu na podmioty występujące z wnioskami w tym przedmiocie, mimo że powinność zapewnienia prawa do niezależnego, bezstronnego i niezawisłego sądu spoczywa na państwie. Ważne jest także to, że obecnie to właśnie ten wymóg przesądza w wielu przypadkach o iluzoryczności instytucji testu niezawisłości i bezstronności sędziego.

Opisywane kwestie Senat proponuje uregulować przez wprowadzenie do art. 1–4 ustawy nowelizującej poprawek oznaczonych nr 1 (lit. c, w zakresie, w jakim modyfikuje albo usuwa zmiany dokonywane mocą art. 1 pkt 2 lit. b–j ustawy nowelizującej), nr 2 (lit. b, w zakresie dotyczącym zmian ujętych w art. 2 pkt 1 lit. b–e ustawy nowelizującej), nr 4 (lit. a, w zakresie dotyczącym zmian ujętych w art. 3 pkt 1 lit. a–d ustawy nowelizującej) oraz nr 5

(lit. b). Poprawka nr 13 wyraża konsekwencje powyższych propozycji w postaci adekwatnych norm intertemporalnych.

Wreszcie, Senat nie może przejść do porządku nad pozostawieniem w ustawach zmienianych tych przepisów, które zostały dodane (albo uzyskały nowe brzmienie) w następstwie wejścia w życie ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, a które odnoszą się bądź do statusu sędziów, bądź też podstaw ich odpowiedzialności dyscyplinarnej. Przede wszystkim pominięcie zmian w tym zakresie stawia pod znakiem zapytania spójność regulacji związanych z testem niezawisłości, bezstronności i ustanowienia na podstawie ustawy oraz regulacji dotyczących definicji przewinienia dyscyplinarnego. Brak koherencji w tej mierze widoczny jest także na tle obowiązujących w dalszym ciągu zakazów ustalania lub oceny „zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości” oraz kwestionowania „umocowania sądów i trybunałów, konstytucyjnych organów państwowych oraz organów kontroli i ochrony prawa”. Dodatkowo niezrozumiałe jest utrzymywanie w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym przepisów, które czynią Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wyłącznie właściwą do rozpoznawania spraw, w których podniesiono zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego.

Te zastrzeżenia znajdują zastosowanie również, gdy chodzi o podstawy odpowiedzialności prokuratorów, którzy – występując np. w procesie karnym w roli oskarżyciela publicznego, a zatem strony – są uprawnieni do wystąpienia z żądaniem przeprowadzenia weryfikacji, czy dany sędzia spełnia wymóg niezawisłości i bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy.

Senat proponuje wobec tego uzupełnienie postanowień ustawy nowelizującej o przepisy, które uczynią zadość zasygnalizowanym mankamentom (poprawka nr 1 lit. a, w zakresie w jakim stosowny punkt uchyla § 2–6 w art. 26 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, lit. c, w zakresie dotyczącym art. 29 § 1 powołanej ustawy i art. 1 pkt 1 lit. a ustawy nowelizującej, lit. e oraz lit. g, w zakresie pkt 4a, lit. a; analogicznie w odpowiednim zakresie poprawki nr 2, nr 4, nr 5 i nr 6).

Pozostałe korekty objęte poprawkami uchwalonymi przez Izbę, które nie zostały wyżej szczegółowo wyjaśnione, są podyktowane dążeniem do dostosowania brzmienia przepisów

ustawy nowelizującej do wymogów płynących z Zasad techniki prawodawczej, koniecznością przestrzegania reguł składni języka polskiego oraz wyeliminowania błędów logicznych.

Senat – co warto na koniec jeszcze raz zaznaczyć – stoi na stanowisku, że całkowite pominięcie w ustawie nowelizującej problemu wadliwego ukształtowania składu Krajowej Rady Sądownictwa nie pozwala na trwałe wyeliminowanie kontrowersji odnośnie do statusu niektórych sędziów. W tym sensie test niezawisłości, bezstronności i ustanowienia na podstawie ustawy musi być postrzegany jako rozwiązanie tymczasowe, natomiast ustawodawca sejmowy powinien jak najszybciej podjąć prace legislacyjne zmierzające do rzeczywistego i trwałego uzdrowienia polskiego sądownictwa. Taką właśnie naprawę systemu prawnego przyniosłoby uchwalenie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, wniesionego do Sejmu uchwałą z dnia 8 czerwca 2022 r.